

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Buitenlandse Zaken,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 26 april 2010 in zaak nr. 09/30430 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 mei 2009 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 23 juli 2009 heeft de minister, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 april 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 mei 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010.

2.2. Voor een verblijf van langer dan drie maanden heeft een vreemdeling een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 13 van de Vw 2000. Met het oog hierop pleegt de minister een aanvraag om verlening van een mvv te beoordelen aan de hand van dezelfde criteria als die, welke gelden voor de beoordeling van een aanvraag tot het verlenen van zodanige vergunning.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd, dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, is verleend.

Volgens paragraaf C2/6.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000, zoals deze ten tijde van belang luidde en voor zover thans van belang, dienen de gezinsleden, om voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor

bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 in aanmerking te kunnen komen, feitelijk te behoren tot het gezin van degene, bij wie verblijf in Nederland wordt beoogd. De gezinsband moet reeds in het buitenland hebben bestaan.

2.3. De vreemdeling, geboren op _____ beoogt verblijf bij zijn in Nederland woonachtige broer (hierna: referent).

Niet in geschil is dat de vreemdeling na het overlijden van zijn vader in 1999 met zijn moeder, referent en diens gezin in hetzelfde huis heeft gewoond. Evenmin is in geschil dat de vreemdeling na het overlijden van zijn moeder op 20 december 2007 in het gezin van referent heeft verbleven en dat hij, nadat referent op 6 januari 2008 uit het land van herkomst naar Nederland was vertrokken, bij de echtgenote van referent is blijven wonen totdat zij op 29 maart 2009 samen met haar kinderen haar echtgenoot is nagereisd.

2.4. In de enige grief betoogt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij de weigering de vreemdeling een mvv te verlenen onvoldoende deugdelijk heeft gemotiveerd. Daartoe voert de minister aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling eerst na het overlijden van zijn moeder onder omstandigheden als pleegkind van referent zou kunnen worden aangemerkt en in die hoedanigheid feitelijk tot het gezin van referent kan hebben behoord en dat zij ten onrechte de gezinssituatie zoals deze was vóór het overlijden van de moeder bij haar beoordeling heeft betrokken. Voorts dient het moment van vertrek van referent uit het land van herkomst als peilmoment te gelden bij de beantwoording van de vraag of de vreemdeling feitelijk tot diens gezin heeft behoord. Dat betekent dat de vreemdeling maximaal zeventien dagen in het gezin van referent heeft verbleven. Nu hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat gedurende die periode tussen hem en referent een relatie is ontstaan van pleegouder en pleegkind, bestaat geen grond voor het oordeel dat de vreemdeling feitelijk tot het gezin van referent heeft behoord, aldus de minister.

2.4.1. Door bij haar oordeel dat de vreemdeling als adoptie- of pleegkind van referent kan worden aangemerkt te betrekken dat referent - naar hij heeft gesteld - sinds het overlijden van hun vader in 1999 een financiële bijdrage leverde aan het onderhoud van het gezin en het ouderlijk gezag over de vreemdeling uitoefende, heeft de rechtbank niet onderkend dat de vreemdeling tot aan het overlijden van zijn moeder op 20 december 2007 wordt geacht onder haar gezag te hebben gestaan en derhalve in die periode feitelijk tot het gezin van zijn moeder heeft behoord. Voorts heeft zij niet onderkend dat aan de omstandigheid dat de vreemdeling na het vertrek van referent uit zijn land van herkomst tot het moment dat zijn echtgenote hem is nagereisd bij die echtgenote heeft verbleven, geen betekenis kan toekomen, nu, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 19 oktober 2010 in zaak nr. 201001188/1/V1 (www.raadvanstate.nl), bij de beoordeling of de vreemdeling feitelijk behoort tot het gezin van referent de gezinssituatie ten tijde van het vertrek van referent uit het land van herkomst als uitgangspunt dient te worden genomen.

Na het overlijden van zijn moeder op 20 december 2007 heeft de vreemdeling, tot aan het moment dat referent op 6 januari 2008 het land van

herkomst heeft verlaten, zeventien dagen bij het gezin van referent verbleven. Zoals de minister in de grief betoogt, heeft referent - naar de vreemdeling tijdens het op 7 november 2008 gehouden interview heeft verklaard - in die periode in detentie verbleven en heeft hij na zijn vrijlating op 1 januari 2008 louter getracht het vertrek uit zijn land van herkomst te realiseren. Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet aannemelijk is gemaakt dat de vreemdeling in de korte periode dat hij na het overlijden van zijn moeder in het gezin van referent heeft verbleven als adoptie- of pleegkind feitelijk tot het gezin van referent heeft behoord. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

2.4.2. Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de minister onvoldoende deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling niet voldoet aan het in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 neergelegde vereiste dat hij feitelijk dient te behoren tot het gezin van degene bij wie verblijf in Nederland wordt beoogd. De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 23 juli 2009 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.6. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat het besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en met de artikelen 3 en 20 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK).

2.6.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in voormelde uitspraak van 19 oktober 2010, dient, gelet op het bijzondere karakter van de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 geregelde toelatingsgrond en de inbreuk die daarmee op de algemene systematiek van de Vw 2000 is gemaakt, geen verdere afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM plaats te vinden dan de afweging die reeds in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 besloten ligt. Nu de vreemdeling niet voldoet aan de vereisten van deze bepaling, kan zijn beroep op artikel 8 van het EVRM hem niet baten en dient hij, indien hij van mening is dat artikel 8 van het EVRM hem een aanspraak op toelating geeft, een aanvraag om verlening van een mvv met het oog op toelating op reguliere gronden in te dienen.

2.6.2. Ook het beroep van de vreemdeling op de artikelen 3 en 20 van het IVRK treft geen doel. Voor zover de ingeroepen bepalingen al een direct toepasbare norm inhouden, hebben zij geen verdere strekking dan dat bij procedures als de onderhavige rekening moet worden gehouden met belangen van daarbij betrokken kinderen. Het besluit van 23 juli 2009 geeft er geen blijk van dat de minister gezien in het licht van die bepalingen zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de vreemdeling. De beroepsgrond faalt.

2.7. Voorts heeft de vreemdeling aangevoerd dat de minister hem ten onrechte niet met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de gevraagde mvv heeft verleend.

2.7.1. Reeds nu de vreemdeling zijn beroep op artikel 4:84 van de Awb niet nader heeft onderbouwd door omstandigheden aan te voeren die door de minister als bijzonder zouden moeten worden aangemerkt en dientengevolge tot verlening van de gevraagde mvv zouden moeten leiden, faalt de beroepsgrond.

2.8. De vreemdeling heeft in beroep ten slotte betoogd dat de minister ten onrechte van het horen heeft afgezien, alvorens een besluit te nemen op het door hem gemaakte bezwaar.

2.8.1. Van het horen mag slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit.

Gelet op de motivering van het besluit van 6 mei 2009 en hetgeen de vreemdeling daartegen in bezwaar heeft aangevoerd, is aan deze maatstaf voldaan, zodat de beroepsgrond faalt.

2.9. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 26 april 2010 in zaak nr. 09/30430;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

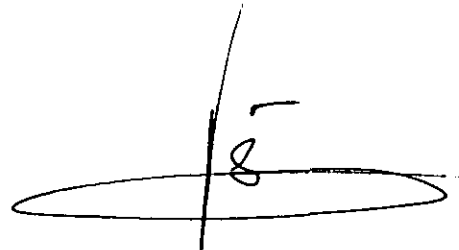
w.g. Bossmann
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 februari 2011

314-549.

Verzonden: 7 februari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

A17.

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 09 / 30430

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

eiser,
gemachtigde mr. E.J.M. van Ewijk, advocaat te Nijmegen,

tegen

de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. Bij fax van 21 augustus 2009 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 23 juli 2009, verzonden op 24 juli 2009, waarbij verweerder het bezwaar van eiser van 4 juni 2009 ongegrond heeft verklaard. Voormeld bezwaarschrift was gericht tegen het besluit van verweerder van 6 mei 2009, verzonden op 7 mei 2009. Bij dit laatstgenoemde besluit heeft verweerder geweigerd eiser een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen.

1.2. De gronden van het beroep zijn bij brief van 25 september 2009 ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan de gemachtigde van eiser gezonden.

1.4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 4 februari 2009, alwaar eiser niet in persoon is verschenen, doch zich heeft laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde voornoemd. Tevens is ter zitting verschenen de broer van eiser, (hierna: referent). Als tolk in de Somalische taal is verschenen A. Ahmed. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. N. Hamzaoui.

2. Overwegingen

2.1. Eiser, geboren op _____ en in het bezit van de Somalische nationaliteit, heeft op 11 februari 2009 bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Addis Abeba (Ethiopië) een aanvraag tot verlening van een mvv ingediend. Eiser beoogt verblijf in Nederland op grond van het zogenoemde narcisbeleid bij referent, aan wie bij beschikking van 19 maart 2008 een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) is verleend.

2.2. Voorafgaand aan de onderhavige procedure heeft eiser op 17 juni 2008 bij de Nederlandse visadienst een verzoek om een advies ingediend. In het kader van dat advies is door de Nederlandse vertegenwoordiging te Addis Abeba (Ethiopië) op 7 november 2008 een interview afgenomen, om door middel van identificerende vragen de identiteit van eiser vast te stellen. Bij brief van 15 december 2008 is eiser in kennis gesteld van het negatieve advies.

2.3. Bij besluit van 6 mei 2009 heeft verweerder de aanvraag tot verlening van een mvv afgewezen, omdat eiser geen leges heeft betaald. Evenmin is gebleken dat eiser in aanmerking komt voor vrijstelling van de verschuldigde leges, aldus verweerder.

2.4. In hetgeen eiser in bezwaar heeft aangevoerd heeft verweerder geen aanleiding gevonden om tot een andersluidend besluit te komen.

2.5. De rechtbank overweegt als volgt.

2.6. Het bestreden besluit is een besluit over de afgifte van een visum. Het besluit is genomen op basis van het Souverein Besluit van 12 december 1813. Op grond van artikel 72, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een dergelijk besluit voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met een besluit gegeven krachtens de Vw 2000.

2.7. Op grond van artikel 2, eerste lid, onder h, van de Rijkswet op de consulaire tarieven (hierna: de Rijkswet) is voor het verrichten van diensten ten behoeve van de verlening van visa, een vergoeding verschuldigd. In artikel 7, eerste lid, van de Rijkswet is bepaald dat deze vergoeding bij vooruitbetaling verschuldigd is.

2.8. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder s, van het Rijksbesluit op de consulaire tarieven is een vergoeding verschuldigd voor het behandelen van een aanvraag om een visum. In artikel 1, aanhef en onder s, van de Regeling op de consulaire tarieven (hierna: de Regeling) zijn de tarieven vastgelegd voor het behandelen van aanvragen tot het verlenen van een mvv.

2.9. Ingevolge artikel 3a, vijfde lid, aanhef en onder d, van de Regeling zijn geen leges verschuldigd indien de aanvraag betrekking heeft op een mvv, met het oog op gezinshereniging ten behoeve van de belanghebbende die verblijf beoogt bij een vreemdeling aan wie een vergunning tot verblijf als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is verleend, mits de belanghebbende binnen drie maanden na het verlenen van deze verblijfsvergunning de aanvraag tot het verlenen van een mvv heeft ingediend dan wel met het oog daarop een verzoek om advies is ingediend.

2.10. De rechtbank concludeert, gelet op hetgeen in de gronden van beroep is aangevoerd alsmede het verhandelde ter zitting, dat niet in geschil is dat eiser geen leges heeft betaald. De kern van het geschil wordt gevormd door de vraag of verweerder ten onrechte zich op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een afgeleide asielverblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 en derhalve geen leges hoeft te betalen.

2.11. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

2.12. Voor verblijf hier te lande van langer dan drie maanden heeft een vreemdeling een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 13 van de Vw 2000. Met het oog hierop pleegt een aanvraag om verlening van een mvv door verweerder te worden getoetst aan dezelfde criteria als die welke gelden voor de beoordeling van een aanvraag tot het verlenen van een zodanige vergunning.

2.13. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 10 december 2002, procedurenummer 200603952/1, JV 2006/429), valt af te leiden dat een mvv volgens verweerder kan worden verleend met het oog op toelating op de voet van artikel 29, eerste lid aanhef en onder e, van de Vw 2000. Een aanvraag dient dan ook te worden onderzocht aan de hand van die bepaling.

2.14. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als deze vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is verleend.

2.15. Onderdeel C 2/6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) heeft betrekking op gezinshereniging met familieleden welke kan leiden tot het verlenen van een zogenoemde afgeleide verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. In dat onderdeel is het volgende bepaald.

"Feitelijk behoren tot het gezin

De gezinsleden dienen, om voor verblijf in aanmerking te komen, tot aan het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst feitelijk hebben behoord tot diens gezin. Ook moeten deze gezinsleden zijn genoemd als gezinsleden tijdens de asielprocedure van de hoofdpersoon. Indien zij niet zijn genoemd gedurende de asielprocedure is niet aannemelijk dat zij feitelijk behoren tot het gezin van de hoofdpersoon.

De bewijslast omtrent het in het land van herkomst feitelijk tot het gezin hebben behoord, ligt bij de hoofdpersoon. Hiervan dient in beginsel - indicatief - bewijs te worden overgelegd. Indien dit niet mogelijk is, dienen hier aanvullende gegevens en/of plausibele, aannemelijke en consistente verklaringen over te worden verstrekt.

De biologische kinderen (minderjarig en meerderjarig) behoren niet langer tot het gezin van de hoofdpersoon indien de gezinsband als verbroken kan worden beschouwd.

Dit doet zich in elk geval voor indien er sprake is van één of meer van de volgende omstandigheden:

- *het kind is duurzaam opgenomen in een ander gezin dan het gezin van de hoofdpersoon;*
- *het kind is zelfstandig gaan wonen;*
- *het kind heeft een eigen gezin gevormd doordat het gehuwd is of een relatie is aangegaan.*

Voor niet-biologische (pleeg- of adoptie)kinderen gelden bovenstaande criteria eveneens en geldt voorts dat de gezinsband als verbroken wordt beschouwd, indien deze kinderen na vertrek van de hoofdpersoon zijn opgenomen in een ander gezin.

De bewijslast om aan te tonen dat de feitelijke gezinsband tussen ouder en kind niet is verbroken, ligt bij de in Nederland verblijvende ouder die de overkomst van het kind vraagt."

2.16. De rechtbank gaat vervolgens uit van de navolgende onbetwiste feiten en omstandigheden. Eiser is een minderjarige asielzoeker, referent is zijn oudere broer. Eiser heeft na het overlijden van zijn vader in 1999 in één gezin gewoond met zijn moeder, referent, zijnde zijn broer, en de echtgenote van referent en hun kinderen. Zowel zijn moeder als referent zorgden financieel voor eiser. Op 20 december 2007 zijn de moeder van eiser en een kind van referent overleden. Eiser heeft in de periode na het overlijden van zijn moeder bij het gezin van referent verbleven. Dit gezin bestond toen nog slechts uit referent, diens echtgenote en hun twee kinderen. Zeventien dagen na het overlijden van zijn moeder is referent naar Nederland gereisd. Referent heeft op 19 maart 2008 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 gekregen. Na het vertrek van zijn broer werd eiser verzorgd en opgevoed door de echtgenote van referent. Op 11 februari 2009 hebben de echtgenote van referent en haar kinderen bij het Nederlandse consulaat in Addis Abeba (Ethiopië) samen met eiser een aanvraag tot verlening van een mvv ingediend. De echtgenote van referent en haar kinderen zijn op 29 maart 2009 met een visum Nederland ingereisd en hebben een afgeleide asielvergunning gekregen. Eiser is alleen achtergebleven in Ethiopië.

2.17. Blijkens het bestreden besluit en het verhandelde ter zitting is de kern van de weigering van verweerder om eiser vrijstelling te verlenen van het legesvereiste gelegen in zijn standpunt dat eiser niet valt onder de categorie minderjarige kinderen als bedoeld in onderdeel C2/6 van de Vc 2000. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat referent of zijn echtgenote op enig moment het ouderlijk gezag over eiser heeft uitgevoerd en evenmin heeft eiser aannemelijk gemaakt dat hij als een adoptie- of pleegkind feitelijk tot het gezin van referent behoorde. Hiertoe heeft verweerder overwogen dat eiser tot aan het overlijden van zijn moeder op 20 december 2007 behoorde tot het gezin van zijn moeder. Zeventien dagen na het overlijden van eisers moeder is referent naar Nederland vertrokken. Gelet op deze omstandigheden is verweerder van mening dat de gezinsband tussen eiser en het gezin van referent feitelijk niet reeds in zijn land van herkomst is ontstaan.

2.18. Eiser heeft in zijn gronden van beroep aangevoerd dat hij en referent, tot het vertrek van referent uit Somalië, bij elkaar hebben gewoond. Sinds het huwelijk van referent op 5 maart 2003 heeft eiser ook met de echtgenote van referent en met de nadien geboren kinderen van referent en diens echtgenote samengewoond. Referent was na het overlijden van zijn vader in 1999 samen met de moeder van eiser verantwoordelijk voor het gezin van eiser. Na het overlijden van de moeder van eiser, droegen referent en zijn echtgenote de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van eiser. Eiser is van mening dat, gelet op voormelde feiten en omstandigheden, hij feitelijk behoorde tot het gezin van referent en hun gezinsband reeds in Somalië is ontstaan. Ter zitting heeft eiser aangevoerd dat voor een positieve beantwoording van de vraag of de feitelijke gezinsband reeds in het land van herkomst heeft bestaan, niet noodzakelijk is dat het gehele gezin aldaar als zodanig heeft samengewoond. Eiser heeft ter onderbouwing van deze stelling twee uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, respectievelijk gedateerd op 5 januari 2010 (LJN: BK9360, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl) en 22 december 2008 (AWB 08/38654), overgelegd.

2.19. De rechtbank overweegt allereerst dat niet in geschil is dat eiser een broer is van referent en mitsdien geen biologisch kind is van referent. Evenmin is eiser geadopteerd door referent. Eiser kan echter mogelijk aangemerkt worden als pleegkind van referent mits gezegd kan worden dat eiser reeds in het land van herkomst tot het gezin van eiser behoorde en opgevoed en onderhouden werd als een eigen kind. Met betrekking tot de periode tot aan de dood van de moeder van eiser, overweegt de rechtbank vervolgens dat eiser met zijn moeder, referent en het gezin van referent samen in een gezinsverband hebben geleefd. Referent droeg in deze periode volgens zijn verklaringen bij aan de kosten van het onderhoud van het gezin en was samen met zijn moeder verantwoordelijk voor de opvoeding van eiser. De moeder beschikte volgens een verklaring van 7 januari 2009 van Vluchtelingenwerk Nederland, ingediend namens referent, niet over inkomen. Verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen, dat de (eventuele) financiële bijdrage van referent en het feit dat hij zich verantwoordelijk voelde voor de opvoeding van eiser geen redenen zijn om aan te nemen dat de moeder van eiser niet de verantwoordelijkheid voor haar minderjarige zoon droeg. De rechtbank overweegt dienaangaande dat zoals algemeen bekend is en ook uit het algemene ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2009 en maart 2010 blijkt, vrouwen in de patriarchale Somalische samenleving worden achtergesteld. Het is derhalve niet op voorhand onaannemelijk dat in de Somalische maatschappij, na het overlijden van het mannelijk gezinshoofd (de vader), niet de weduwe maar een meerderjarige zoon als referent wordt gezien als het gezinshoofd van het gezin.

2.20. Wat van echter ook zij van de vraag wie na het overlijden van de vader als hoofd van het gezin heeft gefungeerd, verweerder heeft niet betwist dat eiser na de dood van zijn moeder op 20 december 2007 als gevolg van een bomaanslag in het gezin van referent is opgenomen tot diens vertrek op 6 januari 2008. Na het vertrek van referent, is de echtgenote van referent samen met haar (biologische) kinderen en eiser naar (provincie Muduq) gevlucht, zij heeft toen de opvoeding van eiser verder op zich genomen. Referent heeft gesteld zijn gezin met inbegrip van eiser ook na zijn vertrek in financiële zin te hebben ondersteund via een kennis die zorgde dat zij geld kregen. Bewijsstukken hiervan zijn echter, zo heeft eiser ter zitting bevestigd, niet voorhanden. Verweerder heeft verder niet betwist dat de vrouw van referent nog gedurende een jaar en drie maanden, namelijk tot aan het vertrek van haar en haar kinderen naar Nederland op 29 maart 2009 op grond van het zogenoemde nareisbeleid, de verzorging en opvoeding van eiser op zich heeft genomen.

Verweerder heeft echter in het bestreden besluit overwogen dat, ook indien referent eiser mede zou hebben ondersteund, eiser desondanks niet in aanmerking komt voor toelating op grond van het nareisbeleid, omdat, gelet op de korte duur die referent in Somalië in het gezin van referent heeft verbleven, de gezinsband tussen eiser en het gezin van referent feitelijk niet in zijn land van herkomst is ontstaan. In het beleid van verweerder is echter alleen neergelegd, dat de gezinsband reeds ontstaan dient te zijn in het land van herkomst, niet dat deze gezinsband gedurende enige tijd in land van herkomst moet zijn uitgeoefend. Ook is in dat beleid geen tijdsduur opgenomen gedurende welke een dergelijke gezinsband moet hebben bestaan. Nu de gezinsband in elk geval reeds in Somalië is ontstaan, kan naar het oordeel van de rechtbank niet op grond van het voormelde beleid aan eiser worden tegengeworpen dat referent al na zeventien dagen naar Nederland is vertrokken. Hierbij dient naar dezerzijds oordeel mede betrokken te worden dat niet betwist is dat eiser ook voordien reeds met onder meer referent en diens familie deel uitmaakte van een gezin dat bestempeld kan worden als een (vorm van een) drie-oudergezin. Weliswaar is referent al na zeventien dagen na het overlijden van eisers moeder naar Nederland vertrokken, maar eiser woonde voor het overlijden van zijn moeder in gezinsverband samen met referent en diens gezin en is dit ook na het overlijden van de moeder blijven doen, evenals na het vertrek van eiser.

2.21. Gelet op het vorenstaande is het bestreden besluit naar dezerzijds oordeel dan ook niet deugdelijk gemotiveerd en genomen in strijd met het in artikel 3:46 Awb neergelegde motiveringsbeginsel. Het ten aanzien van eiser genomen besluit van 23 juli 2009 zal dan ook worden vernietigd en het beroep zal gegrond worden verklaard.

2.22. Aan bespreking van eisers beroep op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en eisers beroep op artikel 3 en 20 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind (IVRK), komt de rechtbank dan ook niet meer toe. Evenmin komt de rechtbank nog toe aan de bespreking van eisers stellingen dat verweerder gebruik had moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de AWB en dat eiser ten onrechte niet is gehoord in de bezwaarfase.

2.23. De rechtbank acht verder termen aanwezig om verweerder op grond van het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de proceskosten die eiser redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met deze procedure, een en ander overeenkomstig de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Voor de in aanmerking te nemen proceshandelingen worden twee punten toegekend (één punt voor het indienen van het beroepschrift en één punt voor het verschijnen ter zitting) met een waarde van EUR 322,= per punt. Het gewicht van de zaak wordt bepaald op gemiddeld, hetgeen correspondeert met de wegingsfactor één.

2.24. Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

2.25. Mitsdien wordt beslist als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 23 juli 2009;

bepaalt dat verweerder binnen vier weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

veroordeelt verweerder in de kosten van deze procedure, aan de zijde van eiser begroot op EUR 644,= (wegens kosten van de rechtsbijstand), te vergoeden door verweerder aan de griffier van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond.

Aldus gedaan door mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. R.P. van der Pijl als griffier en in het openbaar uitgesproken op **26 APR. 2010**

w.g. mr. R.P. van der Pijl,
griffier

w.g. mr. F.H. Machiels,
rechter

Voor eensluidend afschrift:
de griffier,

verzonden op: **26 APR. 2010**

Een belanghebbende en het bestuursorgaan kunnen tegen deze uitspraak binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 MEI 2010	
ZAAKNR. 201005131	
AAN:	
BEWAARDELD: 00:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister van Buitenlandse Zaken
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. S.H.M. Maas
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Roermond
 van 26 april 2010
 met kenmerk AWB 09/30430

Inzake:

met IND-kenmerk 0806.19.1392
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. E.J.M. van Ewijk
 advocaat te Nijmegen, postbus 1542, 6501 BM Nijmegen

Procesvertegenwoordiging
 's-Hertogenbosch
 Magistratenlaan 222
 5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
 5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. D.P.A. van Laarboven
 073 - 888 3325

1. Inleiding

De Minister van Buitenlandse Zaken - verder: de Minister - komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond - verder: de rechtbank - van 27 april 2010, verzonden op 27 april 2010, met kenmerk AWB 09/30430 (*productie I*), in welke zaak de rechtbank het beroep van verder: verweerder - tegen het besluit van 23 juli 2009 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuwe besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

2.1. Op 11 januari 2009 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf, zijnde een visum in de zin van het Souverein Besluit 1813.

2.2. Bij besluit van 23 juli 2009 heeft de Minister de aanvraag afgewezen.

2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingesteld beroep gegrond verklaard.

3. Grief

3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.20 op pagina 5, doorlopend op pagina 6, van de bestreden uitspraak:

“Wat van echter ook zij van de vraag wie na het overlijden van de vader als hoofd van het gezin heeft gefungeerd, verweerder heeft niet betwist dat eiser na de dood van zijn moeder op 20 december 2007 als gevolg van een bomaanslag in het gezin van referent is opgenomen tot diens vertrek op 6 januari 2008. Na het vertrek van referent, is de echtgenote van referent samen met haar (biologische) kinderen en eiser naar (provincie Muduq) gevlucht, zij heeft toen de opvoeding van eiser verder op zich genomen. Referent heeft gesteld zijn gezin met inbegrip van eiser ook na zijn vertrek in financiële zin te hebben ondersteund via een kennis die zongede dat zij geld kregen. Bewijsstukken hiervan zijn echter, zo heeft eiser ter zitting bevestigd, niet voorhanden. Verweerder heeft verder niet betwist dat de vrouw van referent nog gedurende een jaar en drie maanden, namelijk tot aan het vertrek van haar en haar kinderen naar Nederland op 29 maart 2009 op grond van het zogenoemde naretsbeleid, de verzorging en opvoeding van eiser op zich heeft genomen. Verweerder heeft echter in het bestreden besluit overwogen dat, ook indien referent eiser mede zou hebben ondersteund, eiser desondanks niet in aanmerking komt voor toelating op grond van het naretsbeleid, omdat, gelet op de korte duur die referent in het gezin van referent heeft verbleven, de gezinsband tussen eiser en het gezin van referent niet feitelijk in zijn land van herkomst is ontstaan. In het beleid van verweerder is echter alleen neergelegd, dat de gezinsband reeds ontstaan dient te zijn in het land van herkomst, niet dat deze gezinsband gedurende enige tijd in land van herkomst moet zijn uitgeoefend. Ook is in dat beleid geen tijdsduur opgenomen gedurende welke een dergelijke gezinsband moet hebben ontstaan. Nu de gezinsband in elk geval reeds in Somalië is ontstaan, kan naar het oordeel van de

rechtbank niet op grond van het voormelde beleid aan eiser worden tegengeworpen dat referent al na zeventien dagen naar Nederland is vertrokken. Hierbij dient naar dezerzijds oordeel mede betrokken te worden dat niet betwist is dat eiser ook voordien reeds met onder meer referent en diens familie deel uitmaakte van een gezin dat bestempeld kan worden als een (vorm van een) drie-oudergezin. Weliswaar is referent al na zeventien dagen na het overlijden van eisers moeder naar Nederland vertrokken, maar eiser woonde voor het overlijden van zijn moeder in gezinsverband samen met referent en diens gezin en is dit ook na het overlijden van de moeder blijven doen, evenals na het vertrek van eiser (de Minister meent dat sprake is van een kennelijke verschrijving, en de rechtbank 'referent' bedoelt)."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.21, 2.23 en 2.24 op pagina 6 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverweging aan.

4. Toelichting op de grief

- 4.1. De Minister heeft in het in beroep bestreden besluit, alsmede in de daarin als herhaald en ingelast te beschouwen beschikking in primo van 6 mei 2009, voor zover van belang, het standpunt ingenomen dat eiser geenszins feitelijk tot het gezin van de hoofdpersoon heeft gehoord bij wie verblijf in Nederland wordt beoogd. Gegeven het beleid, zoals toentertijd neergelegd in paragraaf C 2.6 van de Vreemdelingencirculaire (hierna: Vc), is de aanvraag afgewezen. De rechtbank heeft in deze ten onrechte het nadien tot stand gekomen beleid, zoals neergelegd in WBV 2009/18, gepubliceerd in Staatscourant 2009, nr. 12691, d.d. 24 augustus 2009 geciteerd. Hoewel het beleid zoals neergelegd in paragraaf C 2.6 van de Vc middels laatstgenoemde WBV niet wezenlijk is veranderd, dient in de visie van de Minister het beleid, zoals dat gold ten tijde van de besluitvorming, leidend te zijn in deze.

- 4.2. De Minister meent dat de rechtbank allereerst miskent dat, zolang de moeder van verweerder nog in leven was, verweerder niet als pleegkind van referent kan worden aangemerkt. De rechtbank overweegt immers:

"Hierbij dient naar dezerzijds oordeel mede betrokken te worden dat niet betwist is dat eiser ook voordien reeds met onder meer referent en diens familie deel uitmaakte van een gezin dat bestempeld kan worden als een (vorm van een) drie-oudergezin. Weliswaar is referent al na zeventien dagen na het overlijden van eisers moeder naar Nederland vertrokken, maar eiser woonde voor het overlijden van zijn moeder in gezinsverband samen met referent en diens gezin [...]"

- 4.3. Het is de Minister onduidelijk op welke wijze de rechtbank heeft geoordeeld dat verweerder deel uitmaakte van een gezin dat bestempeld kan worden als een (vorm van een) drie-oudergezin, dan wel welke invulling de rechtbank geeft aan de definitie drie-oudergezin. Van belang is dat verweerder, tot aan het overlijden van diens moeder op 20 december 2007, wordt geacht onder haar gezag te hebben gestaan. Als zijnde de moeder van verweerder, wordt immers geacht dat zij het onderlijke gezag heeft uitgeoefend. Het enkele gegeven dat referent stelt dat hij zijn gezin, met inbegrip van verweerder, ook na zijn vertrek in financiële zin heeft ondersteund mist iedere vorm van

nadere onderbouwing, hetgeen de rechtbank terecht onderkent. In de beschikking in primo van 6 mei 2009, welke als herhaald in ingelast wordt beschouwd in het bestreden besluit, is daarbij opgemerkt dat, zelfs indien van de – hypothetische – situatie moet worden uitgegaan dat referent bijdroeg in de kosten van onderhoud van het gezin, dan nog de moeder van verweerder verantwoordelijk is, en derhalve het ouderlijk gezag heeft over verweerder. Dezerzijds wordt benadrukt dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat, indien een bepaald lid van een gezin om hem moverende redenen financieel bijdraagt aan het onderhoud van zijn familieleden, een dergelijke verstandhouding moet worden aangemerkt als zijnde pleegvader/moeder en pleegkind. Een dergelijke handelwijze dient in de visie van de Minister veeleer te worden gezien in een redelijkerwijs te verwachten verstandhouding tussen gezinsleden onderling, indien zij om welke reden dan ook bijstand van elkaar behoeven. Hieruit kan echter niet worden geconcludeerd dat referent, zijnde een broer van verweerder, moet worden gezien als een pleegvader, dan wel een lid van een drie-ouder-gezin. Zoals eerder aangegeven, wordt geacht dat de moeder, tot haar overlijden, het ouderlijk gezag over verweerder heeft gehad.

Ter adstructie van zijn standpunt, inhoudende dat geacht wordt dat de moeder, tot haar overlijden, het ouderlijk gezag over verweerder heeft gehad, verwijst verweerder nadrukkelijk naar de onderstaande passage, welke afkomstig is uit de beschikking in primo d.d. 6 mei 2009, pagina 4, laatste alinea. Deze passage is door verweerder nimmer gemotiveerd bestreden:

“Met betrekking tot het voorgaande wordt aanvullend nog overwogen dat noch uit het met betrokkene gehouden interview van 7 november 2008 op de ambassade te Addis Abeba, noch uit de gehoren tijdens de asielprocedure van referent is gebleken dat referent het ouderlijk gezag over betrokkene uitoefende. In het rapport van nader gehoor van 19 maart 2008 pagina 8 heeft referent verklaard dat zijn moeder via haar clanleden ervoor heeft gezorgd dat referent geen verdere problemen heeft ondervonden met de man die zijn vader heeft gedood. Hieruit valt af te leiden dat de rol van de moeder van betrokkene heel wat groter was dan de stelling in de brief van 7 januari 2009 van Vluchtelingenwerk Zeeland dat zijn moeder voor het gezin zorgde en referent belast was met de opvoeding. [...]”

- 4.4. Voorts meent de Minister dat de rechtbank ten onrechte overweegt dat de gezinsband tussen verweerder en referent reeds in het land van herkomst is ontstaan, terwijl niet is opgenomen dat deze in het land van herkomst moet zijn uitgeoefend, dan wel dat deze gedurende enige tijd in het land van herkomst moet zijn uitgeoefend. De rechtbank overweegt namelijk:

“In het beleid van verweerder is echter alleen neergelegd, dat de gezinsband reeds ontstaan dient te zijn in het land van herkomst, niet dat deze gezinsband gedurende enige tijd in land van herkomst moet zijn uitgeoefend. Ook is in dat beleid geen tijdsduur opgenomen gedurende welke een dergelijke gezinsband moet hebben ontstaan. Nu de gezinsband in elk geval reeds in Somalië is ontstaan, kan naar het oordeel van de rechtbank niet op grond van het voormelde beleid aan eiser worden tegengeworpen dat referent al na zeventien dagen naar Nederland is vertrokken.”

De Minister acht van belang dat eerst per 20 december 2007 de situatie ontstond die er uiteindelijk toe zou kunnen leiden dat verweerder als pleegkind van referent zou kunnen worden aangemerkt. Vanaf dat moment waren namelijk de twee personen die het ouderlijk gezag over hem uitoefenden, komen te overlijden; de vader van verweerder is immers omstreeks 1999 om het leven gekomen, de moeder op 20 december 2007. Eveneens van belang is echter dat referent zijn land van herkomst op 6 januari 2008 heeft verlaten. Derhalve heeft verweerder in het land van herkomst maximaal 17 dagen in het gezin van referent verbleven. In het toentertijd van toepassing zijnde beleid, evenals in WBV 2009/11, is geen tijdsduur opgenomen gedurende welke een dergelijke gezinsband moet hebben ontstaan. Van belang is echter dat verweerder aannemelijk dient te maken dat na de dood van diens moeder de situatie wezenlijk is gewijzigd, en wel zodanig dat hij vanaf dat moment en tot aan het vertrek van de referent als pleegkind van referent en daarmee als feitelijk behorend tot diens gezin dient te worden aangemerkt. Daarbij acht de Minister van groot belang dat de vraag of sprake is van een feitelijke gezinsband naar Nederlandse maatstaven wordt beoordeeld en niet naar de maatstaven welke in het land van herkomst gelden. Dit kan onder meer worden afgeleid uit de omstandigheid dat het toentertijd geldende beleid, evenals WBV 2009/11, stelt dat meer- en minderjarigheid wordt beoordeeld naar Nederlands recht. Het kan in de visie van de Minister immers niet zo zijn dat in overigens gelijke gevallen de vraag of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning afhankelijk wordt gesteld van de wijze waarop in het land van herkomst de samenleving is ingericht en de daar geldende zeden en gewoonten.

Gelet op het voorgaande heeft de Minister, terecht en op juiste gronden, een groot belang kunnen hechten aan de omstandigheid dat verweerder maximaal 17 dagen in het gezin van referent heeft verbleven. Uit de verklaringen van verweerder, waarnaar in de beschikking in primo is verwezen en zoals neergelegd in het verslag d.d. 7 november 2008, blijkt voorts het volgende.

"17. Weet je ook waarom referent naar het buitenland is gegaan? Hij heeft vastgezeten in de gevangenis. Vastgezet door Ethiopische soldaten. En daarom heeft hij Somalië verlaten en hij zat in de gevangenis toen de bom explosie plaatsvond."

Deze verklaring komt overeen met hetgeen referent heeft verklaard in zijn vreemdelingrechtelijke procedure, waarin hij aangeeft dat hij eerst op nieuwjaarsdag, zijnde 1 januari 2008, is vrijgelaten. Uit diens verklaringen blijkt tevens dat hij na zijn vrijlating enkel en alleen heeft getracht zijn land van herkomst te verlaten, hetgeen hem op 7 januari 2008 is gelukt. Hieruit kan evenmin worden geconcludeerd dat verweerder, gedurende de korte periode dat hij in het gezin van referent heeft verbleven, daadwerkelijk feitelijk tot diens gezin heeft behoord. Van feiten en omstandigheden welke kenmerkend zijn voor een relatie tussen pleegouder en pleegkind is in deze periode niet gebleken. Derhalve kan geenszins de conclusie worden getrokken dat verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat hij, in diens land van herkomst, feitelijk tot het gezin van referent heeft behoord.

- 4.5. De Minister meent voorts dat de rechtbank miskent dat de periode na 6 januari 2008, zijnde de datum waarop referent zijn land van herkomst heeft

verlaten en verweerder heeft verbleven bij de partner en kinderen van referent, als zodanig relevant is voor het van toepassing zijnde toetsingskader. De rechtbank overweegt immers:

"Na het vertrek van referent, is de echtgenote van referent samen met haar (biologische) kinderen en eiser naar (provincie Mudug) gevlucht, zij heeft toen de opvoeding van eiser verder op zich genomen. (...)

Wellswaar is referent al na zeventien dagen na het overlijden van eisers moeder naar Nederland vertrokken, maar eiser woonde voor het overlijden van zijn moeder in gezinsverband samen met referent en diens gezin en is dit ook na het overlijden van de moeder blijven doen, evenals na het vertrek van eiser (de Minister meent dat sprake is van een kennelijke verschrijving, en de rechtbank 'referent' bedoelt)."

- 4.6. Blijkens de wetsgeschiedenis wordt met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f van de Vw aansluiting gezocht bij bestaande, niet bindende, internationale aanbevelingen. Onder meer wordt verwezen naar hoofdstuk VI inzake 'the principle of family unity' van het UNHCR Handbook. Lezende paragraaf 186 ziet dit principe niet enkel op de situatie waarin de gezinsleden op hetzelfde moment vluchtelingen zijn geworden, maar ook op de situatie dat het gezin is uiteengevallen doordat een of meer gezinsleden hebben moeten vluchten. Hieruit kan worden afgeleid dat als uitgangspunt moet worden genomen de gezinsamenstelling zoals die bestond ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon. In artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e van de Vw vindt dit zijn uitwerking in de eis dat het gezinslid feitelijk behoort tot het gezin van de hoofdpersoon. Voorts ziet dit artikel allereerst op gelijktijdig ingereisde gezinsleden. Hieruit blijkt eveneens dat de wetgever het oog had op het gezin zoals het bestond ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon. Met de nareizende gezinsleden had de wetgever het gezin op het oog zoals dat ten tijde van het uiteenvallen van het gezin door het vertrek van de hoofdpersoon vorm had.

Dit kan ook uit het ten tijde van de beslissing geldende beleid worden afgeleid. In paragraaf C2/6.1 Vc wordt immers gesteld: "Onder minder- of meerderjarige kinderen dienen tevens te worden begrepen kinderen van één van de beide echtgenoten of partners uit een eerder huwelijk of relatie, of adoptie- of pleegkinderen die feitelijk tot het gezin behoorden." Het gebruik van de verleden tijd verwijst naar de gezinsamenstelling ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon. Het beleid zoals dat gold ten tijde van de beslissing is bovendien verduidelijkt met de komst van WBV 2009/18. Hieruit volgt ondermeer het volgende:

"De gezinsleden dienen, om voor verblijf in aanmerking te komen, tot aan het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst feitelijk hebben behoord tot diens gezin."

Hieruit blijkt eens te meer dat als uitgangspunt moet worden genomen de gezinsamenstelling zoals die bestond ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon.

- 4.7. De Minister meent dat, gelet op het vorenstaande, geconcludeerd moet worden dat de rechtbank een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd, om welke reden de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd. Uit het

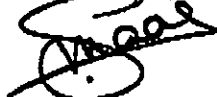
vorenstaande volgt in de visie van de Minister tevens dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het standpunt van de Minister een deugdelijke motivering mist.

5. **Conclusie**

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 23 juli 2009 ingesteld beroep.

's-Hertogenbosch, 18 mei 2010

Gemachtigde,

mr. S.H.M. Maas, senior-procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch*